

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΟΝΑΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΔΙΑ ΧΡΙΣΤΟΝ ΣΑΛΟΥ.

Ποίημα Δρος Χαραλάμπους Μ. Μπούσια

Εύλογήσαντος τοῦ Ἱερέως τό Κύριε εἰσάκουσον
μεθ'ο Θεος Κύριος, ὡς συνήθος, και τό ἔξης:

Ἦχος δ'. Ὁ υψωθείς ἐν τῷ Στανρο.

Τόν καταράξαντα ἐχθροῦ μεθοδείας, ἐν τρόποις ξένοις,
ἐν σαλότητι βίου, ἐν πνεύματος πραότητι και ἐν ἀκλινεῖ
ἐμπαιγμῷ, τιμήσωμεν θεοφόρον πατέρα, τον κλεινόν
συνώνυμον Πρωτοκλήτου, βοῶντες• υπέρ ημών,
Ἀνδρέα, εκτενώς Χριστόν δυσώπει, τών ὕμνοις
τιμώντων σε.

Δόξα, Τό αυτό. Και νῦν. Θεοτοκίον.

Ου σιωπήσομέν ποτε, Θεοτόκε, τάς δυναστείας σου
λαλεί ν οί ανάξιοι. Εἰ μή γάρ συ προΐστασο
πρεσβεύουσα, τίς ημάς ἐρρύσατο εκ τοσούτων
κινδύνων; Τίς δε διεφύλαξεν ἕως νῦν ελευθέρους; Ουκ
ἀποστῶμεν, Δέσποινα, εκ σου• σούς γάρ δούλους
σῶζεις αεί εκ παντοίων δεινών.

Εἶτα ὁ Ν' ψαλμός και ο κανών, ού ἡ ἀκροστιχίς•
«Ἀνδρέα, ἐπίγειε ἀγγελε, ἐπάκουσόν μοι. Χ.»

'Ωδή α'. ~Ηχος πλ. δ'. Ύγράν διοδευσας.

Ανδρέα, επίγειε άσκητά, συνόμιλε δόξης, τών αγγέλων
έν ούρανοις αυτών της χαράς άξίωσόν με, τον
έκδεχόμενον χάριν την θείαν σου.

Νικήσας, Ανδρέα, τον πονηρόν, ασκήσει συντόνω,
ταπεινώσει και προσευχή, όδόν καθυπέδειξας άρίστην,
ήμϊν βαδίσαι τοις σέ μακαρίζουσι.

Δικαίως ήξίωσαι δωρεών, άφθίτων, Ανδρέα, ό
γυμνότητι και λιμώ, άνύσας τόν βίον, ινα πάντας λιμοϋ
έπάρσεως σώσης σους πρόσφυγας.

θεοτοκίον.

Ροάς τών δακρύων μου, Μαριάμ, άπόσμηξον μάκτρον
τών ενθέρμων σου προσευχών, προς "Ον άπεκύησας
άφράστως, μονογενή σου Υιόν, Μητροπάρθενε.

"Ωδή γ'. Ουρανίας άψίδος.

Εγκωμίοις, Ανδρέα, σε μυστικοίς στέφοντες, τας προς
τόν Θεόν ικεσίας, σου έκδεχόμεθα, ινα έχθροϋ
μηχανάς, τας πολύπλοκους ταχέως, άσκητά Θεόφιλε,
καταπατήσωμεν.

Άσκητών ώραιότης, ό βιοτήν πρόσκαιρον, άπαθώς
έμπαίζων, Ανδρέα, πάσιν υπόδειξον, ήμϊν άρίστην
όδόν, προς ουράνιους επάλξεις, άγουσαν τοις

μέλπουσι, σά κατορθώματα.

Εξανθήσας ως ρόδον, έν ταῖς αὐλαῖς εὐοσμον, τοῦ θεοῦ
ημάς εὐωδίας, ἐπλησας απαντάς, τους ἐκ-βοώντας
πιστώσ• χαίρει, Ανδρέα, μεσίτα ένθερμε προς Κύριον,
τών εὐφημούντων σε.

Θεοτοκίον

·
Παναγία Παρθένε, των ασθενών ίασις, και τραυματιών
θεραπεία, σου των δεήσεων, φαρμάκω άλγη ψυχών,
ημών θεράπευσον τάχος, και σωμάτων, άχραντε
Θεογεννήτρια.

Ομόζηλε αγγελων δόξης, Ανδρέα πνευματοφόρε, ό
σαλότητος την όδόν βαδίσας ως έξηχος, άξιωση δόξης
ημάς άφθίτου.

Επίβλεψον έν εύμενεία, πανύμνητε Θεοτόκε, επί την
έμήν χαλεπήν του σώματος κάκωσιν, και ίασαι της
ψηχής μου τό άλγος.

Αίτησις και τό Κάθισμα.

~Ηχος β'. Πρεσβεία θερμή.

Ανδρέα σοφέ, μωράνας προσποιήσεσι μωραῖς σου
έχθρόν, τον σοφιστήν, πανόλβιε, της κακίας, τήρησον
απαθείς έν τω κόσμω σουσ πρόσφυγας, και κοινωνούς
ανάδειξον ημάς, χαράς αιωνίου τούς τιμώντας σε.

Ὡδή δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἰθυνόν με, επώννυμε της ανδρείας, κήπον προς
εύωδέστατον σωφροσύνης και συνέσεως, θαυμαστέ
Ανδρέα, κήπε χάριτος.

Γεγηθότες βοώμέν σοι ό εις ύψος φθάσας
αποκαλύψεων θείον, ίσχυσον ίκέτας σου νόμων εις
Ύψιστου φθάσαι πλήρωσίν.

Εκ Θεοῦ κλήσιν εἴληφας, όσιε Ανδρέα, της
προσποιήσεως του έξήχου, και τήν δύναμιν
προστατεύειν ύμνοις τους τιμώντας σε.

Θεοτοκίον.

Ισχυρούς δεἶξον, Δέσποινα, έν του βίου μάχαις τους
μακαρίζοντας σε εύτάκτως, και τήν χάριν σου αρετής
προς κτήσιν έκζητοῦντάς σου.

Ὡδή ε'. Φώτισον ημάς.

Εν σεπτώ ναώ, Βλαχερνών ό θεασάμενος Θεοτόκον,
περισκέπουσαν πιστούς, σκέπε, απαντάς, Ανδρέα, τους
τιμώντας σε.

Ανερ ιερέ, ό κυσί συναυλισάμενος και γευσάμενος,
Ανδρέα, διωγμούς, έλκυσόν με προς ζωήν, τήν
αιωνίζουσαν.

Γνώναι τοῦ Θεου, τά σωτήρια εντάλματα καταξίωσον,

Ανδρέα, τους πιστῶς ὡσπερ γνώσεως Θεου, φανόν
ὕμνουντας σε.

Θεοτοκίον.

Γήθεν προς νομάς, ουρανῶν ημάς ἀνάγαγε τους
βοῶντας Χαίρε, Μήτηρ τον Θεοῦ, χαρμονής
αιωνίζουσης, κόσμου πρόξενε.

Ὡδή στ'. Την δέησιν.

Επάκουσον πάντων δεομένων σου, ἀσκητά
πνευματοφόρε, Ανδρέα, Αναστασίας Φαρμακολυτριάς
και Θεολόγου δεχθείς την βεβαίωσιν, εὐαρεστήσεως
Θεοῦ, ἐκ σαλότητος τρόπων τῶν ξένων σου.

Λαμπρότησιν ὁ καλλωπιζόμενος ἀρετῶν, και υπέρ
λόγον σοφίας, ὁ ἐν τῇ γῆ τῶν πραέων σκηνώσας, και
ενωθείς τῇ ἀγάπη τοῦ Κτίσαντος, Ανδρέα, ἐνωσον
ημας, τοις χοροῖς τῶν φιλούντων τον Ὑψιστον.

Εκδίωξον χαλεπά νοσήματα τῶν τιμώντων σε, Ανδρέα
θεόφρον, και καταπράυννον τάς ἀλγηδόνας τῶν εὐφη
μουντῶν σουσ τρόπους σαλότητος, δι' ὧν ἐδέξω
αληθῶς, τό βραβεῖον ἀφθίτου λαμπρότητος.

Θεοτοκίον.

Εφύμνιον ἄσμα, Μητροπάρθενε, σοι προσάγομεν
πιστῶν αἰ χορείας οτι ἐν πάσαις κακώσεσι βίου και
πειρασμοῖς και δεινοῖς καταφεύγομεν, σὴ προστασία

ἀκλινεῖ, και θερμή μεσιτία, πανύμνητε.

Ομόζηλε αγγέλων δόξης, Ανδρέα πνευματοφόρε, ό σαλότητος τήν όδόν βαδίσας ως έξηχος, άξίωσον δόξης ημάς άφθίτου.

Αχραντε, ή διά λόγου τόν Λόγον άνερμηνεύτως, έπ' εσχάτων τών ήμερων τεκοῦσα, δυσώπησον, ως έχουσα μητρικήν παρησίαν.

Αίτησις και Κοντάκιον. Ηχος Β'. Τοῖς τών αιμάτων σου.

Σταυρόν σαλότητος άναλαβόμενον έπ' ώμων, και τόν μωρόν προσποιούμενον, ίνα κερδήση ζωήν τήν αίώνιον, Άνδρέαν μέλψωμεν, πόθω αιτούμενοι αύτου τάς πρεσβείας προς Κύριον.

Προκείμενον. "Ηχος δ'. Τίμιος εναντίον Κυρίου ό θάνατος του Όσιου Αύτου.

Στίχος. Θαυμαστός ό Θεός έν τοις 'Αγίοις Αύτου.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Έκ τοῦ κατά Ματθαίον (ια' 27-30)

Είπεν ό Κύριος τοῖς εαυτου μαθηταις • Πάντα μοι παρεδόθη υπό του πατρος μου-...

Δόξα. Ταῖς του Σου Όσιου πρεσβείαις, Έλεήμον, ... Και νῦν. Ταῖς της Θεοτόκου πρεσβείαις, Έλεήμον, ...

Στίχ. Έλεήμον, έλέησόν με, ό Θεός, κατά τό μέγα έλεος Σου, και κατά τό πλήθος τών οικτιρωμών Σου έξάλειψον

τό άνομημά μου.

Προσόμοιον. ΈΙχος πλ. β'. "Ολην αποθεμένοι.

Τόν πολιτευσάμενον, επί τής γής ίσαγγέλωσ, και
έχθροϋ όλέσαντα, φάλαγγασ ώσ έξηχον προσποιήσεσι,
ταίς μωραίς μέλψωμεν, εύκλεή Άνδρέαν, Βασιλίδος
ενδιαίτημα, και θείον μέτοχον, δόξης και εύκλείας
ατέρμονος, έκθύμως άνακράζοντες • έμψυχε ναέ
ταπεινώσεωσ, ρϋσαι σούσ ίκέτασ, έχθίστου επήρειασ και
δεινών, επερχομένων πρεσβείαισ σου, προς Θεόν τον
εύσπλαγχνον.

Ό Ιερεύς: Σώσον, ό Θεός, τον λαόν Σου.

'Ωδή ζ'. Οί έκ της Ιουδαίας.

Πολυτίμητον σκεύοσ, Παρακλήτου, Ανδρέα, ό τά
έσόμενα, δυνάμενοσ προλέγειν και βλέπειν τα έν πόλω,
μυστικά και αθέατα, πέμψον ήμϊν δαψιλώσ, ελέη του
Υψίστου.

Απολαϋσαι, Ανδρέα, ευφροσύνησ άληκτου ημάσ
άξίωσον, σε άνυμνολογοϋντασ ώσ σύσκηνον Αγγέλων,
και συνόμιλον τάγματοσ Όσίων, διά Χριστόν σαλών
άποκληθέντων.

Κατ' εχθρού μισοκάλου, νικητάσ σουσ ίκέτασ ταχύ

ἀνάδειξον, τούς επικαλούμενους τήν θείαν σου
πρεσβείαν, προς τόν εύσπλαγχνον Κύριον, Ου
απο-λαύεις τό φως, μορφής τής πανιέρου.

Θεοτοκίον.

Ουρανών ύπερτέραν, τήν άγνήν Θεοτόκον και
παντευλόγητον, Κυρίαν σκηνωμάτων τής δόξης
μελωδούντες, εύλαβώς ανακράζομεν προστάτις
χριστιανών, Θεοκυήτορ, πέλεις.

'Ωδή η'. Τόν Βασιλέα.

Υμνολογοῦντές σε, θεοφόρε Ανδρέα, ώς αείρουτον
κρήνην ελέους, σάς θερμάς προς Κτίστην εύχάς
άποζητοῦμεν.

Σταυρού δυνάμει περιφραχθείς, τας ενέδρας του
έχθίστου διέλυσας, πάτερ θεαυγές, Ανδρέα, ημών
άκέστορ θείε.

Οδήγησαν με προς σωτηρίας επάλξεις, ό σαλό-τητι,
μάκαρ Ανδρέα, σε αυτόν ίθύνας προς θεϊκάς
σκηνώσεις.

Θεοτοκίον.

Νικήσαι πάθη σαρκός, άγνή Θεοτόκε, καταξίω-σον σέ
τους ύμνοῦντας και δοξολογοῦντας τον άχραντόν σου
Τόκον.

Ωδή θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Μωράνας τῆς κακίας σοφιστήν, Ανδρέα, ταις
σαις μωραῖς προσποιήσεσι, σοφισον τους σους ικέτας,
δεικνύων αὐτοῖς τά κρείττονα.

Ομόζηλε μαρτύρων και οσίων πάντων, πνευματοφόρε
Ανδρέα, ισότιμε, ἡμῖν ἰλέωσαι Κτίστην, τον
πανευΐλατον.

Υπέρτερε γηϊνῶν και ρευστῶν, Ανδρέα, σους ὑμνητάς
ὑπερόπτας ἀνάδειξον, σχέσεως πάσης προσύλου και
ματαιότητος.

Θεοτοκίον.

Μή παύση δυσωποῦσα, Κεχαριτωμένη, σύν τω
πανσέπτω Ανδρέα τόν Τόκον σου, υπέρ τῶν ὕμνοις
εὐήχοις μακαριζόντων σε.

"Ἄξιον ἔστι... και τά παρόντα Μεγαλυνάρια.

Χαίροις, τῆς σοφίας και αρετῆς, τῆς ἐνθέου πλήρης,
προσποιήσεσιν ὁ μωραῖς, διανύσας βίον ἰσάγγελον,
Ανδρέα, ἐν πόλει Βασιλίδι, πνευματοφόρητε.

Χαίροίς, προσποιήσεσιν ὁ μωραῖς, και σκληραγωγία,
υπέρ ἐννοίαν σεαυτόν, ταπεινώσας μάκαρ, Ανδρέα, ἵνα
πόλου, εὐκλείας ἀπόλαυσης και δόξης κρείττονος.

Ελεημοσύνης τόν τιμητήν, ταπεινοφροσύνης,
ἐργαστήριον και ευχής, ἀσιγήτου σκεύος, Ἄνδρέαν, ὡς

σοφίας, ταμείον τῆς ἐνθέου, ἀνευφημήσωμεν.

Χαίροις, ἐν τεμένει τῶν Βλαχερνῶν, τὴν ἀγνήν
Παρθένον θεασάμενος τοὺς πιστοὺς, σκέπουσας,
Ἀνδρέα, αὐτῆς τῷ μαφορίῳ, τῷ ἱερώ αὐτόπτα, ξένου
θεάματος.

Χαίροις, ὁ μωράνας τὸν πτερνιστήν, τρόποις σου
ἐνθέοις, καὶ εὐφράνας τὸν Λυτρωτὴν, σὴ ἀσκήσει,
πάτερ, φωτοειδὲς Ἀνδρέα, πολλῶν θορύβων μέσον, ὁ
βιωσάμενος.

Σμήνος τῶν δαιμόνων ὁ τῷ ἐσμῷ, ἀρετῶν σκορπίσας,
ὡς κηφήνας καὶ τὸ γλυκύ, μέλι τῆς σοφίας, τῆς υπέρ
νον συλλέξας, Ἀνδρέα, σὴ ἀσκήσει, κόσμον
καθήδυνας.

Πάσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου,
Ἀποστόλων ἢ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι Πάντες, μετὰ τῆς
Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τὸ Τρισάγιον καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν μωραῖς προσποιήσεσι καὶ σαλότητι,
καθυποτάξαντα πάθη τὰ ψυχοκτόνα σαρκός, καὶ
συντρίψαντα μισόκαλον τὸν δόλιον, ὡς θείου
Πνεύματος ναόν καὶ οσίων ἀσκητῶν, τιμήσωμεν
λαμπηδόνα, σοφόν Ἀνδρέαν, πρεσβείας αὐτοῦ πρὸς
Κύριον αἰτούμενοι.

Εκτενής και Απόλυσις, μεθ' ἣν ψάλλομεν τό ἐξῆς•

"Ἦχος β'. "Ὅτε ἐκ τον Ξύλου.

Πάτερ, ὁ δουλεύσας τῷ Χριστῷ, ταπεινοφροσύνη
τελεία, γυμνώσει καὶ ἐμπαιγμοῖς, καὶ Βελίαρ δύναμιν
τὴν διαφθείρουσαν, ἠθῆ σαῖς προσποιήσεσι μωραῖς
θριαμβεύσας, λύτρωσαι κακότητος τοῦ παναλάστορος,
πάντας καὶ στενώσεων βίου, τους εἰλικρινῶς σε
τιμώντας, ἄνθρωπε, Ἀνδρέα, ἰσουράνιε.

Δέσποινα, πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ
λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πάσαν ἐλπίδα μου εἰς σέ ἀνατίθημι, Μήτηρ τοῦ
Θεοῦ, φύλαξαν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Δίστιχον. Δανιηλαίων συνοδίαν, Ἀνδρέα, σέ τιμῶσαν
σκέπε, βοα Χαραλάμπης.